въ пръстника.

Пак-то пъка бѣжа два дена. На третия день пристъна два дива пата, кой не отколо бъха се излъгала и вмѣсто пъ бъха много дръгостни.

— Чуй, прочисли, казаха пътя, ты си голъмъ уродъ, що за насъ никакво не си опасно. Искашь ли да живѣешь на едно съ нас? Ѝ пъка бѣло нема другоредно бѣло, дъно са насмѣрили нѣколко много хубави патки: и вмѣкнѣть бѣлоовѣстни дъвица. Тѣ ли колкотъ и да си грозно слоуже да сѣ сѣ харесашь нѣкъмъ. Бръм, бръмъ се чу въ тоя време и дъвта пата ~~окръвавени~~ падна мъртви въ водата ~~сѣ~~ ~~окръвавена~~ Чорна отъ кръвта имъ. Бръм, бръмъ се чу пакъ и цѣлъ ~~пъкъ~~ стада патки се надигнала отъ ~~блато~~ тръстника. Изведнъ подиръ другъ се чуваха и сиѣ тѣ дъмъ отъ тѣхъ се разлѣтяха надъ водата. Тръстъ се разлюляваше отъ прибѣгване-то на ловорѣйскъ-тѣ куче та. Горко по пъте отъ страхъ побѣгна да скрѣ ли вѣчка-та си подъ крилце — предъ него среще